

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4863/2025
10.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Добриле Страјина, Драгане Миросављевић, Гордане Комненић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Петар Јовчић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Комрад“ Врање, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2462/23 од 21.11.2024. године, у седници одржаној 10.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2462/23 од 21.11.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2462/23 од 21.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 2462/23 од 21.11.2024. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Врању П 1384/23 од 31.10.2023. године у ставу првом изреке тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му на име стицања без основа исплати за период од фебруара 2018. године до јула 2021. године и за септембар 2021. године, месечне износе ближе одређене ставом првим изреке побијане пресуде са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног износа па до коначне исплате, као и захтев за накнаду трошкова првостепеног поступка, као неоснован. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженој исплати на име трошкова другостепеног поступка износ од 3.800,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011 ... 10/2023), Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег

интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Правноснажном пресудом одбијен је захтев тужиоца за исплату траженог износа на име стицања без основа за спорни период, као неоснован. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, јер се ради о парници ради стицања без основа, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права, зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради стицања без основа поднета је 22.11.2021. године, а вредност предмета спора је 3.801,00 динара.

Имајући у виду да се ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра на дан подношења тужбе, побијана другостепена одлука донета је у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП, у коме ревизија није дозвољена, услед чега је, применом члана 479. став 6. ЗПП, ревизија туженог недозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**